

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 12Cpr/1/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114202960
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Saxová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2022:1114202960.17

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudkyňou JUDr. Miroslavou Saxovou v sporovej veci žalobkyne: C.. T. T., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom G.. E. F. XX, Bratislava, proti žalovaným: 1./ Okresný súd Bratislava I, Záhradnícka 10, Bratislava, 2./ Slovenská republika, v zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Račianska 71, Bratislava, o doplatenie mzdových nárokov a iné, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. Z a s t a v u j e konanie v časti o zaplatenie mzdových nárokov v sume 259,20 eur, v časti o náhradu škody za príplatok na výkon funkcie vo výške 544,50 eur od 01. 02. 2015 do 31. 12. 2015 a vo výške 49,50 eur mesačne od 01. 01. 2016 do úmrtia žalobkyne s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 01. 02. 2015 do zaplatenia, v časti o náhradu škody na dôchodku v sume 2.961,66 eur.

III. Návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietla.

IV. Žalovaným 1./ a 2./ nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa pôvodne žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 03. 02. 2014 domáhala vydania rozsudku, ktorým by súd niektorému zo žalovaných 1./ a 2./ uložil povinnosť zaplatiť jej istinu vo výške 3.286,69 eur s prísľušenstvom, a to titulom nevyplatených mzdových nárokov za roky 2011 a 2013.

2. Žalobu odôvodnila na tom skutkovom a právnom základe, že je dlhoročnou sudkyňou Okresného súdu Bratislava I, ktorej plat je určený ust. § 23 v spojení s § 2 zák. č. 120/1993 Z.z., v zmysle ktorého priemerný plat sudcu Slovenskej republiky sa rovná výške 3- násobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok, zaokrúhlenej na celé euro nahor. Splatnosť platu bola určená na 7. deň v mesiaci. Od 01. 01. 2011 mala mať žalobkyňa plat v 1. platovej triede a v 7. platovom stupni vo výške 2.769 eur, avšak priznaný a vyplatený jej bol v období od 01. 01. 2011 do 25. 07. 2011 len plat vo výške 2.471 eur a od 26. 07. 2011 do 31. 12. 2011 vo výške 2.768,40 eur. Žalobou uplatnený nárok odôvodnila tým, že zmrazovanie valorizácie jej platu je nezákonné a v rozpore aj s Ústavou SR, čo potvrdzuje aj rozhodnutie ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 99/2011. Podľa jej výpočtu jej mala byť v roku 2011 spolu na vyplatená suma 33.526 eur brutto [12 mesiacov x (769 x 3 = 2.307 eur + 1% z toho v sume 23,076 x 20 %) + rozdiel na 13. plate vo výške 298 eur (2.769 eur - 2.471 eur)]. Naproti tomu bola žalobkyni za obdobie od 01. 01. 2011 do 25. 07. 2011 vyplatená suma 16.818,74 eur (6 mesiacov x 2.471 eur + 25 dní x 79,7096 eur) a za obdobie od 26. 07. 2011 do 31. 12. 2012 suma 14.377,819 eur (2.768,40 eur x 5 + 89,303 x 6). Uplatnená suma za rok 2011 tak predstavuje rozdiel medzi platom, na ktorý mala nárok za dané obdobie v sume 33.526 eur brutto a skutočne vyplateným platom vo výške 31.196,559 eur, a ktorý predstavuje sumu 2.329 eur. V roku 2013

mala mať žalobkyňa na mzde vyplatených 34.912,80 eur namiesto v skutočnosti vyplatených 33.955,20 eur, t. j. predmetom konania za rok 2013 je rozdiel na mzde vo výške 957,69 eur predstavujúci rozdiel medzi sumou 34.912,80 eur a sumou 33.955,20 eur (805 eur x 3 + 483 eur = 2.898 eur, za 12 mesiacov 12x 2.829,60 eur + rozdiel na 13.- tom a 14.- tom plate 2x 68,40 eur). Po právnej stránke nárok odôvodnila čl. 1, čl. 144 ods. 1 Ústavy SR, § 66 ods. 2, 3, 4 zák. č. 385/2000 Z.z. ust. § 2 ods. 1, 2 zák. č. 120/1993 Z.z. účinného od 01. 01. 2011. Doplátok na plate za rok

2011 odôvodnila zásahom do nezávislosti súdnictva zvyšnými zložkami štátnej moci, keď prijatím novely zákona č. 120/1993 Z.z. bolo od 01. 01. 2011 odmeňovanie sudcov v rozpore s Ústavou SR, čo konštatoval Ústavný súd SR v náleze sp. zn. PL. ÚS 99/2011. V kontexte ústavne zaručenej sudcovskej nezávislosti uviedla, že je neprijateľné, aby vláda a parlament redukovali alebo inak obmedzovali podmienky odmeňovania sudcov. Hmotné zabezpečenie sudcov, kam ich platové pomery patria, musia byť tak vládou ako aj parlamentom chápané ako stabilná a nezredukovateľná veličina, s ktorou nie je možné nakladať iba preto, že chcú svojim voľičom demonštrovať nielen tvrdú ruku smerom k justícii, ale aj prejaviteľ filozofiu rovnostárstva. Ako vyplýva z ust. § 29i ods. 4 zák. č. 120/1993 Z.z. priemerný plat sudcu vo výške určenej v roku 2012 podľa tohto zákona je priemerným platom aj v roku 2013, a uvedené rovnako platilo aj vo vzťahu k platu sudcu v roku 2014, to všetko napriek zvyšovaniu priemernej mzdy v národnom hospodárstve a hrubého domáceho produktu. Normatívna požiadavka ako je zakotvená v § 2 zák. č. 120/1993 Z.z. v znení účinnom od 01. 01. 2011 je v rozpore s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy SR, z ktorých vyplýva povinnosť štátu zaistiť sudcom aj materiálnu nezávislosť od ostatných zložiek štátnej moci.

3. Podaním doručeným súdu dňa 11. 08. 2014 (č. I. 20) žalobkyňa zobrala žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 2.329 eur za obdobie od 01. 01. 2011 do 31. 12. 2011 a súčasne rozšírila žalobu o úroky z omeškania zo sumy 2.354,84 eur majúca za to, že žalovaná strana jej bola povinná vyplatiť včas plat v správnej výške. Po úprave žaloby si tak voči niektorému zo žalovaných uplatnila istinu vo výške 957,69 eur a úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo špecifikovaných súm aj okamihu omeškania.

4. O čiastočnom späťvzátí žaloby a rozšírení o uplatnené príslušenstvo pohľadávky rozhodol súd uznesením zo dňa 22. 09. 2014, č. k. 12Cpr/1/2014-24, ktorým konanie v časti o zaplatenie istiny 2.329 eur zastavil a pripustil zmenu žalobného petitu v súlade s návrhom žalobkyne. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 06. 10. 2014 v časti zmeny žalobného petitu a dňa 22. 10. 2014 v zastavujúcej časti.

5. Uznesením zo dňa 29. 01. 2015, č. k. 12Cpr/1/2014-31 súd konanie zastavil a vec postúpil Slovenskej republike zastúpenej Národnou radou SR, čo odôvodnil absenciou predbežného prerokovania nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. vytvárajúcou procesnú prekážku pre konanie vo veci podľa § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

6. Žalobkyňa v odvolaní proti uzneseniu o zastavení konania okrem iného argumentovala tým, že predmetom konania nie je nárok na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z., ale mzdový nárok, tak ako to bolo konštatované aj v obdobnej veci vedenej Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 6Co/250/2009. Ďalej uviedla, že ani stanovenie rozpočtu jednotlivých rezortov vrátane rezortu Ministerstva spravodlivosti SR sa netýka práv, právom chránených záujmov a povinností fyzických osôb alebo právnických osôb v zmysle predpokladaného zák. č. 514/2003 Z.z. Naviac skutočnosť, že v rozpočte na roky 2013- 2015 neboli naplánované, resp. pridelené finančné prostriedky súdom na doplatenie mzdy sudcov a ich valorizáciu, nemôže predstavovať nesprávny úradný postup.

7. Uznesením zo dňa 14. 08. 2015, č. k. 12Cpr/1/2014-50 súd postupom podľa § 210a Občianskeho súdneho poriadku napadnuté uznesenie zrušil.

8. Podaním doručeným súdu dňa 04. 09. 2015 (č. I. 52) žalobkyňa žiadala súd, aby k výške škody na starobnom dôchodku v sume 7.000 eur vyžiadal zo Sociálnej poisťovne informáciu o stave individuálneho účtu poistenca od 01. 01. 2004 do 31. 01. 2015 a evidenčné listy dôchodkového poistenia od 22. 07. 1971 do 31. 01. 2015 a súčasne ako listinný dôkaz doplnila predbežné prejednanie nároku z 25. 02. 2015 a informáciu o stave individuálneho účtu poistenca z 31. 12. 2003.

9. Žalovaná 2./ sa k žalobe vyjadrila v podaní doručenom súdu dňa 27. 11. 2015 (č. I. 67), ktorým okrem nesplnenia poplatkovej povinnosti namietala aj nesprávnosť a nezrozumiteľnosť žalobného petitu, ktorý bol pripustený uznesením zo dňa 22. 09. 2014, keď žalobkyňa sa okrem iného aj po čiastočnom

späťvzati žaloby naďalej domáha zaplata sumy 957,60 eur brutto s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.312,53 eur od 08. 02. 2011 zo sumy 298 eur do zaplata... a s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 957,69 eur od 07. 07. 2014 do zaplata a súčet súm, z ktorých si uplatňuje príslušenstvo prekračuje pôvodne žalovanú istinu. Záverom uviedla, že po splnení procesných podmienok sa podrobne vyjadrí k žalobe a jej nedôvodnosti z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie a sčasti aj jej predčasného podania.

10. V podaní doručenom súdu dňa 04. 01. 2016 (č. I. 70) žalobkyňa uviedla, že mení žalobu o doplata mzdových nárokov a náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z., nakoľko jej bol vyplatený plat za roky 2011, 2013, 2014 a 2015 v rozpore s ústavou a medzinárodnými dokumentmi, tak ako rozhodol aj ÚS SR v náleze sp. zn. PL. ÚS 99/2011, PL. ÚS 27/15, že pozastavenie valorizácie sudcov je nezákonné a protiústavné. Za neprípustné aj v kontexte týchto rozhodnutí označila opakované odkladanie valorizácie (znižovanie platu) sudcu na úroveň roku 2012, napriek nárastu priemernej mzdy v národnom hospodárstve. Navrhla zo spisu tunajšieho súdu Spr 3064/08 vyžiadať predmetný nález ÚS SR. Rozhodnutím zákonodarstva o priznaní platu v roku 2013, 2014 a 2015 na úroveň roku 2012 parlament porušil zásadu právnej istoty nerešpektovaním požiadavky všeobecnej platnosti, stability a trvácnosti právnej normy zásahom do zákonnej garancie nezávislosti súdnictva a zásadu proporcionality. V ďalšom uviedla, že okrem mzdových nárokov si uplatňuje aj náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. z titulu náhrady škody na príplatku za výkon funkcie sudcu a náhradu škody za stratu na dôchodku, a to na základe žiadosti o predbežné prejednanie nároku na náhradu škody zo dňa 22. 06. 2015. Uviedla, že pri nespornej dĺžke doby výkonu funkcie sudkyne 28 rokov a 7 mesiacov jej Ministerstvo spravodlivosti SR nesprávne priznalo príplatok za výkon funkcie sudcu vo výške 539,50 eur namiesto 589 eur, keď pri výpočte vychádzalo z § 29i ods. 4 zák. č. 120/1993 Z.z. v znení účinnom od 19. 02. 2015. Pre výpočet bol však podľa žalobkyne rozhodujúci plat zamestnanca za rok 2014, ktorý predstavoval sumu 858 eur. V dôsledku rozšírenia žaloby si voči žalovaným alternatívne uplatnila nárok na zaplata sumy 3.132 eur s vymedzeným úrokom z omeškania titulom mzdových nárokov, sumy 7.000 eur titulom škody na starobnom dôchodku od 02. 06. 2012 do 31. 12. 2015 s úrokom z omeškania a od 01. 01. 2016 náhradu škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. vo výške 150 eur mesačne od 01. 01. 2016 do úmrtia žalobkyne s úrokom z omeškania od 01. 01. 2016 do úmrtia žalobkyne, náhradu škody na príplatku za výkon funkcie sudcu vo výške 544,50 eur od 01. 02. 2015 do 31. 12. 2015 a od 01. 01. 2016 mesačne sumu 49,50 eur do úmrtia žalobkyne s úrokom z omeškania vo výške 9 % od 01. 02. 2015.

11. Podaním doručeným súdu dňa 09. 02. 2016 (č. I. 82) zobrala žalobkyňa žalobu späť v časti úroku z omeškania z titulu náhrady škody na starobnom dôchodku od 02. 06. 2012 do 31. 12. 2012.

12. Žalobkyňa v replike doručenej súdu dňa 25. 07. 2016 (č. I. 96) uviedla, že žaloba je určitá a zrozumiteľná, nakoľko úrok z omeškania si môže uplatňovať aj v sume vyššej ako má právny nárok. Pasívnu vecnú legitímáciu žalovanej 2./ odvodzovala od § 32, § 34 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z.z., § 25 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z. Žaloba tiež podľa nej nemôže byť predčasne podaná, nakoľko mzda za rok 2013 bola splatná 07. 02. 2014.

13. Podaním doručeným súdu dňa 25. 08. 2016 (č. I. 107a) sa k žalobe vyjadril aj žalovaný 1./, ktorý v zhode so žalovanou 2./ označil žalobu za nezrozumiteľnú. Uviedol, že doplatok na mzde za obdobie od 01. 01. 2011 do 25. 07. 2011 bol žalobkyni vyplatený 07. 07. 2014 vo výške 2180,94 eur. V období od 26. 07. 2011 do 31. 12. 2011 bol žalobkyni vyplácaný funkčný plat vo výške 2.768,40 eur, t. j. vo výške, do ktorej žalobkyňa požaduje doplata platu. V prípade pochybností v tejto časti nároku navrhol vyžiadať osobný spis žalobkyne z Ministerstva spravodlivosti SR, v ktorom sa nachádza originál platového dekrétu žalobkyne. Vo vzťahu k úrokom z omeškania z istiny za obdobie od 01. 01. 2011 do 25. 07. 2011 uviedol, že na tieto nemá nárok z dôvodu, že o nesúlade relevantných ustanovení bolo rozhodnuté až nálezom ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 99/2011 zo dňa 11. 12. 2013. Žalovaný 1./ sa tak do omeškania mohol dostať až najskôr po doručení predmetného nálezu, pred doručením ktorého neexistovala zákonná povinnosť, na základe ktorej by mal žalobkyni vyplácať plat v ňou požadovanej výške. Nedôvodnosť žaloby v časti namietaného nezákonného zmrazenia platu od roku 2013 žalovaný 1./ odvodzoval od § 29i zák. č. 120/1993 Z.z. Podľa platnej právnej úpravy tak nebol dôvod na zvýšenie funkčného platu žalobkyne v roku 2013, tak ako to uvádza v žalobe. V súvislosti s doplnením žaloby z 03. 01. 2016 uviedol, že aj tento procesný návrh žalobkyne je nezrozumiteľný a absentujú v ňom aj základné skutkové tvrdenia. Nie je z neho zjavné, ako konkrétne dospela žalobkyňa k žalovanej sume a na základe akých skutočností tak činí, t. j. či na základe doplatku mzdy alebo iným titulom. Z obsahu doplnenia žaloby nie

je rovnako zrejmé, čo by malo byť titulom náhrady škody požadovanej podľa zák. č. 514/2003 Z.z., t. j. aké nezákonné rozhodnutie či nesprávny úradný postup. Z uvedeného dôvodu sa v tejto časti nevedel v danom štádiu konania relevantne vyjadriť.

14. Uznesením tunajšieho súdu zo dňa 12. 10. 2016, č. k. 12Cpr/1/2014-111, právoplatným dňa 28. 10. 2016 súd pripustil zmenu žalobného návrhu v znení navrhovanom žalobkyňou v podaní doručenom súdu dňa 04. 01. 2016. V intenciách dispozičnej vôle žalobkyne a uvedeného uznesenia boli predmetom konania mzdové nároky za roky 2013, 2014, 2015 s úrokmi z omeškania, úroky z omeškania za oneskorene vyplatené mzdové nároky za rok 2011, náhrada škody na starobnom dôchodku v sume 7.000 eur za obdobie od 01. 01. 2013 do 31. 12. 2015 s príslušenstvom a tiež pro futuro, náhrada škody za príplatok za výkon funkcie sudcu od 01. 02. 2015 do 31. 12. 2015 a tiež pro futuro s príslušenstvom.

15. Žalobkyňa v stanovisku k vyjadreniu žalovaného 1./ doručenom súdu dňa 25. 10. 2016 (č. l. 113) uviedla, že žaloba, hlavne zmena žaloby zo dňa 14. 02. 2016, doručená súdu dňa 23. 05. 2016, o ktorej súd doposiaľ nerozhodol, je dostatočne určitá a zrozumiteľná. Žalovaný 1./ totiž pozabudol, že predmetom konania už nie je doplatok mzdy za rok 2011, nakoľko v tejto časti žalobkyňa zobrala žalobu späť z dôvodu dobrovoľného doplatenia požadovaného nároku žalovaným 1./ Nestotožnila sa s argumentáciou žalovaného 1./ o nedôvodnosti úrokov z omeškania v tejto časti, nakoľko podľa jej názoru aj pred doručením nálezu ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 99/2011 existovala zákonná povinnosť na vyplácanie platu žalobkyňi v ňou požadovanej výške. Nález len potvrdil nezákonnosť vyplácania mzdy sudcom, avšak žalovaný 1./ mal vždy povinnosť vykladať zákony v súlade s ústavou a nie alibisticky aplikovať zákon o platoch sudcov bez ohľadu na Ústavu SR a medzinárodné dokumenty. „Vodítkom“ pre žalovaného pritom mohol byť nález ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 12/05-116, na základe ktorého musel byť sudcom dodatočne doplatený 13.- ty plat. Uvedené rovnako platí aj pre nezákonné zmrazenie platu od roku 2013. Do pozornosti súdu dala skutočnosť, že zmenu pripustil len na základe procesného návrhu z 03. 01. 2016, avšak stále nebolo rozhodnuté o zmene žaloby zo dňa 14. 02. 2016 doručenej súdu dňa 23. 05. 2016 a jej čiastočnom späťvzati.

16. Podľa žalobkyňou predloženej fotokópie procesného návrhu zo dňa 14. 02. 2016 (č. l. 115 a 132), na ktorý sa odvolávala vo vyjadrení z 25. 10. 2016, a ktorý bol podľa prezenčnej pečiatky tunajšiemu súdu doručený dňa 23. 05. 2016, žalobkyňa úvodom navrhla postúpenie veci kauzálnne vecne príslušnému Okresnému súdu Bratislava III, a to vzhľadom na prijatie nového civilného kódexu a jeho okamžitú aplikovateľnosť. Žalobu zobrala späť v časti o zaplatenie 259,20 eur za valorizáciu za rok 2015, ako aj v časti náhrady škody na príplatku za výkon funkcie sudcu vo výške 544,50 eur od 01. 02. 2015 do 31. 12. 2015 a od 01. 01. 2016 mesačne sumu 49,50 eur až do úmrtia žalobkyne spolu s 9 % úrokom z omeškania za valorizáciu za rok 2015 a za príplatok za výkon funkcie sudcu späť. Ako dôvod späťvzatia valorizácie za rok 2015 uviedla uspokojenie tejto časti nároku žalovaným 1./ K späťvzatiu v časti príplatku za výkon funkcie sudcu došlo z dôvodu doplatenia náhrady škody v tejto časti a priznania príplatku do budúcnosti v správnej výške Ministerstvom spravodlivosti SR. Zotrvála na žalobe v časti o zaplatenie 957,60 eur brutto za nevyplatenú mzdu v plnej výške za rok 2013 a 9 % úroku z omeškania z tejto sumy vo výške mesačného platu podľa jednotlivých mesiacov. Rozšírila žalobu o nárok na zaplatenie sumy 1.915,20 eur brutto za nevyplatenú mzdu za rok 2014 a 9 %- ný ročný úrok z omeškania z tejto sumy vo výške mesačného platu podľa jednotlivých mesiacov. Pre prípad obrany spočívajúcej v tvrdení, že Združenie sudcov či sudcovská rada sa vzdala valorizácie za rok 2013 poukázala na to, že v rozhodnom čase nebola členkou žiadneho Združenia sudcov a sudcovská rada s ňou vzdanie sa tohto nároku neprejednála. Takýto úkon naviac s odkazom na § 17 Zákonníka práce v spojení s § 150 zák. č. 3895/2000 Z.z. označila za neplatný. K nevyplateným mzdovým nárokom za rok 2014 uviedla, že vychádzajúc z trojnásobku mzdy za rok 2013 v národnom hospodárstve v sume 824 eur a zaradenie žalobkyne do 7. platového stupňa mala mať v roku 2014 plat spolu vo výške 14x 2.966,40 eur = 41.529,60 eur, avšak vyplatený jej bol v skutočnosti plat vo výške 39.614,40 eur, t. j. predmetom konania je rozdiel vo výške 1.915,20 eur. Žalobný nárok rozšírila ďalej aj o náhradu škody na starobnom dôchodku aj za nevyplatenú mzdu v plnej výške za roky 2013, 2014 a za neodvedené odvody do sociálnej poisťovne z doplatenej mzdy za rok 2015. Škodu žalobkyňa odvodzovala od skutočnosti, že v roku 2013 a 2014 jej nebol valorizovaný plat, čo boli roky rozhodného obdobia pre výpočet starobného dôchodku v zmysle § 293i ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z., teda k 01. 01. 2015. V ďalšom žalobkyňa ozrejmla prepočet osobných mzdových bodov za rozhodujúce obdobia, keby jej valorizácia platu bola vyplatená riadne a včas. Škodu z nevyplatenej valorizácie za rok 2013 vypočítala na sumu 1.587,26 eur netto, za rok 2014 na sumu 513 eur netto a za rok 2015 sumu 620,34 eur. Pre právnu stránku veci za podstatné

označila rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 99/2011-86 a PL. ÚS 12/05-116. Pre prípad, ak by súd chcel nárok na náhradu škody právne kvalifikovať ako zlý úradný postup v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z., a nie ako porušenie právnej povinnosti podľa § 192 Zákonníka práce v spojení s § 150 zák. č. 385/2000 Z.z., pripojila ako dôkaz dve žiadosti o predbežné prejednanie nároku na náhradu škody. Zhrnúc uvedené, voči žalovaným si v zmysle tejto procesnej dispozície uplatňovala mzdové nároky v sume 2.872 eur so špecifikovaným príslušenstvom, náhradu škody na starobnom dôchodku v sume 2.720,60 eur s príslušenstvom za súčasného vyplácania náhrady škody vo výške 44,31 eur netto mesačne vždy 8. dňa v mesiaci od 01. 03. 2016 do úmrtia žalobkyne s príslušenstvom.

17. Ďalším podaním doručeným súdu dňa 04. 04. 2017 označeným ako čiastočné späťvzatie (č. I. 122) žalobkyňa uviedla, že berie žalobu späť v časti o zaplatenie 259,20 eur spolu s úrokmi v tejto časti. Poukázala na to, že predchádzajúce podanie nesprávne označila ako zmenu, nakoľko nároky na nevyplatenú časť mzdy za roky 2013 a 2014 si uplatnila už v podaní zo dňa 03. 01. 2016, avšak bez bližšej špecifikácie. V dôsledku zrejmej nesprávnosti si však v podaní zo dňa 03. 01. 2016 uplatnila vyššiu sumu, a preto berie žalobu späť v časti o zaplatenie 259,20 eur. Zotrváva na celom späťvzati nároku v časti príplatku za výkon funkcie sudcu a po opätovnom prepočte škodového nároku tento zobrala späť v časti o zaplatenie 2.961,66 eur. Poukázala v tejto časti nároku aj na § 415 Občianskeho zákonníka a čl. 152 ods. 4 Ústavy SR. Vyjadrila tiež nesúhlas s prerušením konania a podaním návrhu na Ústavný súd SR z dôvodu nesúladu zákonov s Ústavou SR nielen vzhľadom na už označené nálezy, ale aj z dôvodu povinnosti súdu aplikovať v zmysle čl. 2, 5 Ústavy SR na vec Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd z dôvodu jeho prednosti.

18. Žalovaná 2./ vo vyjadrení doručenom súdu dňa 24. 07. 2017 (č. I. 150) zotrvala na argumentácii o neprehľadnosti formulovania žalobných nárokov a z toho vyplývajúcej zmatečnosti žaloby. Vzhľadom na závery vyslovené v náleze Ústavného súdu SR zo dňa 22. 06. 2011, sp. zn. PL. ÚS 99/2011 bol žalobkyňi od júla 2011 vyplácaný plat podľa právnej úpravy predchádzajúcej prijatiu novely č. 500/2010 Z.z., ktorej účinnosť bola pozastavená. Žalovanej 2./ preto nie je zrejmé, na základe čoho si žalobkyňa uplatňuje úroky z omeškania aj za august až december 2011, kedy jej bol vyplácaný plat v súlade s uznesením ÚS PL. 99/2011 z 22. 06. 2011 a následne s nálezom PL. ÚS 99/11 z 11. 12. 2013. Uviedla, že z označenia a obsahu žaloby je zrejmé, že žalobkyňa sa domáha vyplatenia mzdových nárokov, za ktoré nesie zodpovednosť zamestnávateľ, t. j. žalovaný 1./ ako osobný úrad žalobkyne. Osobný úrad žalobkyne je tým orgánom, ktorý je v zmysle ust. § 87- 90 zák. č. 385/2000 Z.z. povinný vyplácať plat. Pasívnu legitimáciu nemožno vyvodit' v danom prípade ani zo zák. č. 757/2004 Z.z. (§ 34, § 74). V tejto súvislosti tiež poukázala na súdnu prax, ktorá sa v obdobných konaniach zaoberala otázkou pasívnej vecnej legitimácie žalovanej 2./ vo vzťahu k nárokom sudcov alebo ich rodinných príslušníkov (napr. rozsudok Okresného súdu Bratislava I vo veci sp. zn. 8C/137/2013 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co 568/2015). Obdobné závery boli vyslovené aj v početných súdnych konaniach vedených sudcami všeobecných súdov, v ktorých sa domáhali doplatenia platu s príslušným úrokom z omeškania v nadväznosti na protiústavnosť niektorých ustanovení novely zák. č. 120/1993 Z.z. konštatovanú nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 99/2011. Konajúce súdy pritom dospeli k záveru, že za vyplatenie doplatku k platu sudcu zodpovedal osobný úrad sudcu, nie Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9CoPr/11/2015, Okresného súdu Trenčín sp. zn. 16Cpr/2/2014, Okresného súdu Martin sp. zn. 9Cpr/3/2014, Okresného súdu Martin sp. zn. 7Cpr/2/2014 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Cor/9/2015, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoPr/2/2016 zo dňa 25. 01. 2017, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6CoPr/9/2016 z 31. 05. 2017). Z uvedeného je nepochybné, že žalovaná 2./ nie je pasívne vecne legitimovaná v konaní, predmetom ktorého je vyplatenie mzdových nárokov, prípadne nárokov majúcich akcesorickú povahu k mzdovým nárokom. Pasívna vecná legitimácia žalovanej 2./ nie je založená ani zák. č. 514/2003 Z.z., nakoľko žalobkyňa sa domáha nárokov vyplývajúcich zo vzťahu, v ktorom vystupovala v pozícii zamestnanca, a teda subjektom, voči ktorému si tento nárok môže uplatňovať je výlučne žalovaný 1./ ako jej osobný úrad. Nejedná sa o vzťah verejnoprávnej povahy pri výkone zvrchovanej verejnej moci, na ktorý by bolo možné použiť ustanovenia zák. č. 514/2003 Z.z. „Pracovný pomer“ žalobkyne je pritom zrovnoprávnený s akýmkoľvek iným pracovným pomerom zamestnanca v SR, nakoľko ľudia sú si vo svojich právach rovní a nikoho nemožno zvýhodňovať z dôvodu „osobitného“ postavenia. Z opatrnosti sa vyjadrila aj k veci samej majúc za to, že žalobkyňa nemá nárok na úroky z omeškania v súvislosti s oneskorené doplateným funkčným platom za obdobie od 01. 01. 2011 do 25. 07. 2011, kedy jej bol plat vyplácaný žalovaným 1./ ako osobným úradom v riadnych výplatných termínoch na základe platového dekrétu

predsedu súdu a na základe v tom čase platnej a účinnej právnej úpravy. Protiústavnosť napadnutých ustanovení zák. č. 120/1993 Z.z. bola konštatovaná nálezom ÚS SR sp. zn. 99/2011 zverejneným v Zbierke zákonov SR dňa 18. 04. 2014 a situáciu, ktorá nastala po zverejnení predmetného nálezu možno podľa žalovanej 2./ analogicky prirovnať k situácii upravenej v § 451 ods. 2 OZ, t. j. k bezdôvodnému obohateniu získanému plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol (v predmetnej veci bezdôvodné obohatenie vzniklo nevyplatením funkčných plátov sudcov na základe zákonnej úpravy vyhlásenej za protiústavnú). Žalovaná 2./ má za to, že k bezdôvodnému obohateniu došlo dobromyseľne, keďže parlament neprijal zákon samoučelne, resp. bezdôvodne, čo vyjadril aj v dôvodovej správe. Za použitia analógie iuris by podľa nej mala žalobkyňa nárok na úroky z omeškania len od 19. 10. 2014 (6 mesiacov od zverejnenia nálezu). Bezodkladne po publikovaní nálezu pritom dochádzalo k vykonávaniu úkonov smerujúcich k úhrade finančných nárokov sudcov, keďže tieto neboli rozpočtované v štátnom rozpočte na rok 2014 a k ich vyplateniu nemohlo vzhľadom na administratívnu náročnosť prísť zo dňa na deň. Dodala tiež, že vzhľadom k tomu, že nález bol zverejnený v Zbierke zákonov SR až 18. 04. 2014 nemožno už vôbec uvažovať o priznaní úrokov z omeškania od 16. toho dňa mesiacov 02 až 08/2011. Do pozornosti súdu dala aj skutočnosť, že žalobkyňa si uplatňovala úrok z omeškania aj za obdobie od 01/2011 do 07/2011, kedy neexistovalo právo žalobkyne na vyplácanie vyššieho platu, a preto logicky nemohla existovať ani právnym predpisom uložená povinnosť jej takýto plat vyplácať a nemohla sa dostať do omeškania. Zdôraznila tiež, že žalobkyňa dôvodne mohla a mala predpokladať, že jej v prípade konštatovania protiústavnosti právnej úpravy ohľadom plátov sudcov bude doplatený funkčný plat za obdobie 01 až 07/2011, podobne ako boli v minulosti sudcom doplatené štrnásť platy. Na podporu svojej argumentácie poukázala aj na právne závery vyslovené Krajským súdom v Trenčíne v obdobnej veci sp. zn. 19CoPr/6/2014 v rozhodnutí zo dňa 19. 08. 2015, ďalej v rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín zo dňa 18. 11. 2015, sp. zn. 5Cpr/2/2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoPr/2/2016, ďalej v rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 16. 12. 2015, sp. zn. 6Cpr/2/2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 18. 05. 2016, sp. zn. 5CoPr/3/2016-118. Vo vzťahu k úrokom z omeškania týkajúcim sa tzv. zmrazovania plátov sudcov za obdobie 2013, 2014 a 2015, na základe ktorého neboli ústavným činiteľom valorizované platy v zmysle § 29i, § 29j a § 29l zák. č. 120/1993 Z.z. v znení účinnom od 28. 12. 2015 uviedla, že nálezom ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 27/2015 bola konštatovaná protiústavnosť výlučne ust. § 29l ods. 3, 4, 5 zák. č. 120/1993 Z.z. vo vzťahu k zmrazovaniu plátov sudcov a po publikácii nálezu v Zbierke zákonov Ministerstvo financií uvoľnilo finančné prostriedky na doplatenie nárokov sudcov za rok 2015 (valorizáciu) a tieto im boli v priebehu roka 2015 vyplatené. Doposiaľ je však platná a účinná právna úprava, ktorá dočasne pozastavila valorizáciu plátov sudcov za rok 2013 a 2014. Záverom dodala, že žiaden subjekt, bez ohľadu na to, či ide o zamestnávateľa žalobkyne (osobný úrad) alebo štát, nemôže nerešpektovať platnú a účinnú právnu úpravu, toto prináleží výlučne do kompetencie Ústavného súdu SR, ktorý pokiaľ nekonštatuje ústavnosť napadnutých ustanovení zákona, je tento záväzný pre každého bez výnimky.

19. Žalovaný 1./ vo vyjadrení k doplneniu žaloby opakovane poukázal na nezrozumiteľnosť podaní žalobkyne a absenciu podstatných náležitostí vzniku nároku na náhradu škody podľa Občianskeho zákonníka, resp. zák. č. 514/2003 Z.z. Vzhľadom na opakované zmeny žaloby žiadal ďalšie zmeny nepripustiť v súlade so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania. Z opatrnosti vzniesol námietku premičania, aj keď ju vzhľadom na nezrozumiteľnosť žaloby nevie presne špecifikovať, avšak sa zdá, že dvojročná premičacia doba vo vzťahu ku škode za nesprávne vyplatený plat v roku 2011 už v čase rozšírenia žaloby v roku 2016 uplynula. Rovnako ako žalovaná 2./ namietol nedostatok pasívnej vecnej legitímácie majúcej za to, že podľa § 25 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z. a ani podľa zák. č. 514/2003 Z.z. nie je žalovaný 1./ pasívne vecne legitimovaný. Záverom dodal, že ak bude žalobkyňa v časti doplatenia mzdy úspešná, do budúcnosti sa jej starobný dôchodok zvýši, preto nie je dôvodné, aby jej škoda bola vyplácaná po dlhšiu dobu, ako jej prípadne bude dôchodok zvýšený, a za nedôvodné označila priznanie škody pro futuro.

20. Po zmene zákonného sudcu vo veci bola žalobkyňa vzhľadom na početné dispozičné a vec zneprehľadňujúce úkony a neúplné a nezrozumiteľné vymedzenie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich uplatnenie žalovaného nároku voči obom žalovaným výzvou, ktorá jej bola doručená podľa § 111 ods. 3 CSP doručená dňa 25. 01. 2021, vyzvaná na a) riadne opísanie rozhodujúcich skutočností, ktorými odôvodňuje svoje žalobné požiadavky, a to tak vo vzťahu k istine, ako aj príslušenstvu s vymedzením výšky za konkrétne mesiace žalovaného obdobia vo vzťahu k obom žalovaným, b) odstránenie špecifikovaných rozporov v dispozičných úkonoch doručených súdu dňa 23.

05. 2016 a 04. 04. 2017, c) odstránenie nejasností v súvislosti s formuláciou žalobného petitu, ktorú súd nevyhodnotil ako alternatívny petit.

21. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa nereagovala na výzvu súdu, súd nariadil vo veci predbežné prejednanie sporu na 09. 11. 2021, ktorého sa žalobkyňa zúčastnila, avšak k súdom identifikovaným nedostatkom sa relevantne vyjadriť nevedela a za týmto účelom požiadala o možnosť písomnej reakcie.

22. Krátkou cestou na predbežnom prejednaní žaloby žalobkyňa súdu doručila vyjadrenie (č. I. 236), v ktorom namietala nedostatok právomoci konajúceho súdu vzhľadom na § 6 ods. 2 písm. e) Správneho súdneho poriadku, keď žalobkyňa podala 29. 09. 2020 žiadosť ministerke spravodlivosti o prerušenie výkonu funkcie podľa § 24 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z.z., nakoľko spĺňa podmienky na vznik nároku na príplatok za výkon funkcie sudcu podľa § 95 ods. 1 a) zák. č. 385/2000 Z.z. a Ministerstvo spravodlivosti SR požiadala dňa 28. 09. 2020 aj o priznanie príplatku za výkon funkcie sudcu od 02. 07. 1993 z dôvodu na výplatu starobného dôchodku, ktorý poberá od júna 2012. Poukázala na to, že výkonu funkcie sudkyne sa vzdala iba formálne pre pokračujúce zásahy inej zložky štátnej moci do nezávislosti súdnej moci, a to s poukazom na § 150 ods. 1 zák. o sudcoch, § 2 ZP účinného k 31. 01. 2015 a § 37 ods. 1 OZ. Vzhľadom k tomu, že ministerka do 30 dní nerozhodla, napadla nečinnosť ministerky žalobou na správnom súde, ktorá je vedená na Krajskom súde Bratislava pod sp. zn. 1S/13/2020. Poukázala tiež na § 30 Správneho súdneho poriadku a zásadu zberného koša, ďalej viaceré ustanovenia Ústavy SR, Charty základných práv a slobôd a práva, ktoré musia byť nevyhnutne rešpektované v oblasti medicíny a biológie, ustanovenia čl. 111 Medzinárodnej organizácie práce, zákaz diskriminácie z dôvodu veku v súvislosti s vekovým ohraničením výkonu funkcie sudcu novelou Ústavy SR v čl. 146 ods. 2, právnu vec sp. zn. C-144/04 „Werner súdu Mangold proti Rüdiger Heim“ a iné.

23. V podaní doručenom na výzvu súdu dňa 02. 02. 2022 žalobkyňa uviedla, že predmetom konania je nevyplatenie mzdy od 01. 01. 2011 v plnej výške doteraz, tak ako to vyplýva z nálezu ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 99/2011-86 zo dňa 11. 12. 2013 a sp. zn. PL. ÚS 27/2015. Poukázala na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci Metallgesellschaft (C-397/98 a C-410/98, bod 104 uvedený vo veci C-524/04 bod 124, vec C 201/05, bod 127, vec 445/06, bod 63). K pasívnej vecnej legitímácii uviedla, že táto vyplýva z postavenia žalobkyne ako ústavnej činiteľky, ktorej vznikol dňa 24. 06. 1993 zvolením Národnou radou SR za sudkyňu osobitný vzťah sudkyne k štátu, a ktorý s poukazom na § 25 ods. 1 zák. o sudcoch v znení účinnom od 28. 01. 2015 doposiaľ právne relevantným spôsobom nezanikol. Za štát v týchto vzťahoch konaní ústredný orgán štátnej správy súdov. V ďalšom uviedla, že sa nestotožňuje so záverom o nezrozumiteľnosti žaloby, a to aj vo vzťahu k formulácii žalobného petitu, keď nárok žiada od žalovanej 2./ na základe skutkového tvrdenia a právneho stavu ku dňu vzniku osobitného vzťahu k štátu a ak súd dospeje k záveru, že žalovaná 2./ nie je pasívne vecne legitimovaná, nech na plnenie zaviazá žalovaného 1./ a ako sa s tým vysporiada súd si žalobkyňa s radosťou prečíta. Poukázala tiež na konania vedené na Okresnom súde Bratislava III sp. zn. 11Cpr/14/2016 a na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 50C/69/2017, v rámci ktorých si uplatnila nároky aj na doplatenie všetkých mzdových záležitostí a ujmu od 01. 01. 2011 s tým, že celý čas navrhovala spojenie na spoločné konanie, čomu Okresný súd Bratislava III nevyhovelo a ani sa s týmto návrhom žiadnym spôsobom nevysporiadalo. Pokiaľ sa týka tvrdenej náhrady škody a potrebe konkretizovať či ide o zlý úradný postup alebo nezákonné rozhodnutie, toto konkretizovať nebude, pretože je daná právomoc Slovenskej republiky zast. Ministerstvom spravodlivosti SR a nie súdom v tomto štádiu konať. Žalobkyňa si uplatnila mzdový nárok od 01. 01. 2011 do zaplatenia a pre rozhodnutie súdu v danej veci je podľa nej potrebné sa v prvom rade vysporiadať s otázkou, či žalobkyňa je alebo nie je sudkyňa, aby bolo zrejmé, či doplatenie valorizácie platu bude potrebné vypočítať do 31. 01. 2015 alebo aj po tomto období. V ďalšom opísala okolnosti zo dňa 31. 01. 2022 počas jej návštevy v infocentre Krajského súdu Bratislava a od toho odvedeného porušovania domovej slobody vo vzťahu čomu navrhla výsluch pracovníčky infocentra krajského súdu, prítomného advokáta C. T. a mladíka čakajúceho na vybavenie žalobkyne a súčasne osoby poškodenej pracovníčkou infocentra. Na preukázanie svojich nárokov navrhla pripojiť osobný spis a oboznámenie s jeho obsahom, po ktorom sa bude môcť aj kvalifikovane vyjadriť a tiež doručenie rovnopisu podania spolu s prílohami pre budúceho Európskeho prokurátora Úradu Európskej prokuratúry za vecné náklady žalobkyne. Záverom zhrnula, že si uplatňuje verejné ospravedlnenie od všetkých menovite uvedených subjektov a náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. a inú škodu a ujmu aj pre porušenie medzinárodných dohovorov vrátane prísl. protokolov a medzinárodných záväzkov a multilaterálnych dohovorov vrátane opčných protokolov, a to od Slovenskej republiky v zastúpení 20 uvedených subjektov.

24. Vzhľadom na zmätočnosť a neúplnosť predmetného podania, z obsahu ktorého súd vyvodil, že by sa mohlo jednať o rozšírenie žaloby, uznesením zo dňa 08. 03. 2022, sp. zn. 12Cpr/1/2014 s odkazom na ust. § 129 CSP žalobkyňu vyzval, aby uviedla, či svojim podaním rozširuje žalobu za súčasného riadneho opísania rozhodujúcich skutočností, na základe ktorých si uplatňuje nové nároky, doplnenie riadneho, vykonateľného a zrozumiteľného žalobného petitu, ktorý bude spĺňať požiadavky materiálnej vykonateľnosti a bude v súlade s odôvodnením žaloby za súčasného označenia a pripojenia dôkazov.

25. Uznesením zo dňa 19. 05. 2022, sp. zn. 12Cpr/1/2014 súd podľa § 129 ods. 3 CSP podanie žalobkyne zo dňa 02. 02. 2022 v časti rozširujúcej žalobný nárok odmietol, nakoľko žalobkyňa v súdom stanovenej lehote požadovaným spôsobom neodstránila nedostatky meritórneho podania brániace v jeho prejednaní. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 29. 06. 2022.

26. Dňa 02. 06. 2022 bol súdu doručený návrh žalobkyne na prerušenie konania do rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o dovolaní dôvodiac, že uplatnený nárok bol aj predmetom konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III sp. zn. 11Cpr/4/2016 a na Okresnom súde Bratislava II sp. zn. 5C/69/2017, o mzdových nárokoch ktorých nebolo rozhodnuté. K návrhu pripojila fotokópiu dovolania podaného žalobkyňou proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27. 07. 2021, sp. zn. 14CoPr/1/2019

27. Žalovaná 2./ svoje nesúhlasné stanovisko k návrhu na prerušenie konania vyjadrila v podaní doručenom súdu dňa 15. 06. 2022 majúca za to, že nie sú splnené zákonné dôvody na prerušenie ani podľa § 162 CSP ani podľa § 164 CSP. Žalobkyňa vytkol nesprávne tvrdenie, že o nárokoch v označených konaniach nebolo rozhodnuté, nakoľko obe prvoinštančné zamietajúce rozhodnutia boli odvolacím súdom potvrdené, a teda obe konania sú v súčasnosti právoplatne skončené. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že v týchto konaniach ide o uplatnené mzdové nároky, ktoré sú predmetom aj tohto konania, čo by zakladalo prekážku res iudicata, a preto žiadala preskúmať splnenie procesných podmienok pre meritórne rozhodnutie vo veci.

28. Súd vec meritórne prejednal a rozhodol na pojednávaní konanom dňa 06. 10. 2022 v neprítomnosti žalobkyne, ktorej bolo predvolanie na pojednávanie doručené listinne dňa 01. 07. 2022, a táto sa predmetného pojednávania bez ospravedlnenia nezúčastnila a tiež v neprítomnosti riadne ospravedlneného žalovaného 1./, ktorý súhlasil s prejednaním veci v jeho neprítomnosti. Súd nezdieľal právne vágny názor žalobkyne, ktorá z ustanovení Správneho súdneho poriadku, vyvodila, že civilný súd nemá právomoc na prejednanie ňou uplatnených platových nárokov a nároku na náhradu škody. Všetky žalobou uplatnené nároky, a to aj napriek zmätočnému opisu rozhodujúcich skutočností, na ktorý poukazoval tak súd ako aj obaja žalovaní, spadajú do výlučnej právomoci civilného súdu v zmysle § 3 CSP a na uvedenom nič nemení ani ust. § 30 Správneho súdneho poriadku, ktoré sa týka výlučne konkurencie správnych žalôb a v žiadnom prípade nezakladá právomoc správneho súdu na prejednanie civilných súkromnoprávných nárokov. Rovnako neopodstatnená bola aj požiadavka žalobkyne na postúpenie veci Okresnému súdu Bratislava III ako súdu kauzálnu príslušnému po zmene civilného kódexu, nakoľko intertemporálne ust. § 470 ods. 4 CSP v súlade s požiadavkou perpetuatio fori (trvanie príslušnosti súdu od začatia do skončenia súdneho konania) zakotvuje, že konania začaté do 30. 06. 2016 na vecne, miestne, kauzálnu a funkčne nepríslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. 06. 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo, t. j. v danom prípade Okresný súd Bratislava I, na ktorom bola dňa 03. 02. 2014 podaná žaloba.

29. Vo veci súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah súdneho spisu, pričom od čítania, resp. oznámenia obsahu niektorých v súlade s § 204 CSP upustil, na pojednávaní vykonal dokazovanie prečítaním podstatného obsahu listinného dôkazu z pripojeného osobného spisu žalobkyne, a to oznámením o zániku funkcie sudcu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 05. 02. 2015, z ktorých ustálil nasledovný skutkový a právny stav veci:

30. Podľa osvedčenia Národnej rady SR o zvolení za sudcu zo dňa 02. 07. 1993, č. 1494/1993/103 v spojení s rozpisom pracovnej činnosti bola žalobkyňa zvolená do funkcie sudkyne a túto vykonávala na Okresnom súde Bratislava I.

31. Z mailovej komunikácie medzi personalistkou Okresného súdu Bratislava I (B. D.) a žalobkyňou dňa 27. 01. 2014 vyplýva, že žalobkyňa mala v období od 01. 01. 2010 do 01. 12. 2010 platiť vo výške 2.680,80

eur, od 02. 01. 2011 do 25. 07. 2011 v sume 2.471 eur, od 26. 07. 2011 do 31. 12. 2011 v sume 2.768,40 eur a od 01. 01. 2012 do dňa odpovede v sume 2.829,60 eur.

32. Podľa platového dekrétu žalobkyne zo dňa 08. 08. 2011, Spr 477/11 predstavoval funkčný plat žalobkyne s účinnosťou od 26. 07. 2011 v zmysle zák. č. 385/2000 Z.z. a v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 99/2011 zo dňa 22. 06. 2011 v 1. platovej triede a v 7. platovom stupni sumu 2.768,40 eur, t. j. 120 % priemerného platu sudcu.

33. Podľa platového dekrétu žalobkyne zo dňa 04. 04. 2012, Spr 484/12 predstavoval funkčný plat žalobkyne s účinnosťou od 01. 01. 2012 v zmysle zák. č. 385/2000 Z.z. a v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 99/2011 zo dňa 22. 06. 2011 v 1. platovej triede a v 7. platovom stupni sumu 2.829,60 eur, t. j. 120 % priemerného platu sudcu.

34. Podľa rozpisu pracovnej činnosti vystaveného osobným úradom žalobkyne, jej základný plat predstavoval v období od 01. 01. 2011 do 25. 07. 2011 sumu 2.471 eur, od 26. 07. 2011 do 31. 12. 2011 sumu 2.768,40 eur a od 01. 01. 2012 sumu 2.829,60 eur.

35. Podľa potvrdenia vystaveného žalovaným 1./ dňa 12. 08. 2014, Spr 7079/2014 bol žalobkyni v zmysle rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 99/2011 zo dňa 11. 12. 2013 priznaný doplatok k platu za obdobie od 01. 01. 2011 do 25. 07. 2011 vo výške 2.180,94 eur, ktorý jej bol vyplatený vo výplate za mesiac jún 2014 dňa 07. 07. 2014 aj so mzdou za mesiac jún 2014. Vymeriavací základ pre sociálnu poisťovňu bol 4.025 eur. Vyplatený žalobkyni mal byť aj doplatok za paušálnu náhradu v sume 84,40 eur a doplatok k príplatku na nemocenskom vo výške 89,50 eur.

36. Podľa výplatnej pásky za mesiac jún 2014 bola žalobkyni okrem základnej mzdy vo výške 2.829,60 eur a príplatku k nemocenskému vo výške 89,50 eur vyplatená zložka označená ako príplatky a doplatky v sume 2.180,94 eur.

37. Podľa údajov zverejnených Štatistickým úradom SR priemerná mesačná nominálna mzda zamestnanca hospodárstva SR bola v roku 2011 v sume 769 eur, v roku 2012 v sume 805 eur a v roku 2013 mal hrubý domáci produkt vo všetkých kvartáloch stúpajúcu tendenciu.

38. Nedatovanými listami žalobkyne (č. I. 53, 74, 76) adresovanými žalovanej v zast. Ministerstvom spravodlivosti SR si žalobkyňa uplatnila voči štátu nárok na príplatok za výkon funkcie sudcu vo výške 589 eur mesačne od 01. 02. 2015 namiesto Ministerstvom SR priznanej mesačnej výšky 539,50 eur, ďalej nárok na náhradu škody na starobnom dôchodku počnúc 19. 05. 2015 vo výške 300 eur mesačne podľa zák. č. 514/2003 Z.z., nakoľko oneskorenou výplatom valorizácie za rok 2011 až v roku 2014 a nevyplatením valorizácie za obdobie od 01. 01. 2012 do 31. 01. 2015 jej vznikla a do budúca vzniká škoda.

39. Listom zo dňa 05. 02. 2015 predsedníčka Okresného súdu Bratislava I oznámila Ministerstvu spravodlivosti SR, že žalobkyňa sa dňa 28. 01. 2015 vzdala funkcie sudkyne a táto jej zanikla k 31. 01. 2015.

40. Žiadosťou doručenou Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 29. 09. 2020 požiadala žalobkyňa o prerušenie výkonu funkcie sudkyne v zmysle § 24 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z.z. a tiež o priznanie príplatku za výkon funkcie sudkyne podľa § 95 ods. 1 písm. a) zák. č. 385/2000 Z.z. od 02.07. 1993 z dôvodu nároku na výplatu starobného dôchodku.

41. Žalovaná 2./ sa vo svojom prednese v celom rozsahu pridŕžavala svojich vyjadrení k žalobe a žalobu ako nedôvodnú navrhla zamietnuť.

42. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

43. Podľa § 34 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 757/2004 Z.z.“) Ministerstvo vykonáva správu súdov ako ústredný orgán štátnej správy pre súdy.

44. Podľa § 25 ods. 1, 2 zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 385/2000 Z.z.“) vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti sudcu a štátu upravené týmto zákonom. Za štát v týchto vzťahoch koná ústredný orgán štátnej správy súdov, ktorého pôsobnosť upravuje osobitný predpis. Výkon funkcie sudcu sa začína dňom zloženia sľubu a skončí sa v deň zániku funkcie sudcu alebo v deň prerušenia výkonu funkcie sudcu, ak tento zákon neustanovuje inak.

45. Podľa § 25 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z.z. osobný úrad sudcu je súd, na ktorý bol sudca pridelený, preložený alebo dočasne pridelený podľa § 12a <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2000/385/20220601>>. Osobný úrad hosťujúceho sudcu je krajský súd. Osobný úrad sudcu je ministerstvo, ak sudca prerušil výkon funkcie sudcu alebo ak je sudca poberateľom príplatku za výkon funkcie sudcu alebo pozostalý po sudcovi poberateľom príplatku k dôchodku pozostalých.

46. Podľa § 65 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z. sudcovi patrí za podmienok ustanovených týmto zákonom

- a) základný plat sudcu,
- b) príplatok
  1. funkčný,
  2. za výkon funkcie sudcu ako hosťujúceho sudcu,
  3. počas dočasného pridelenia,
  4. za vedenie stážistu,
  5. za pohotovosť,
  6. osobitný,
- c) plat za výkon funkcie sudcu nadčas,
- d) ďalší plat,
- e) vyrovnanie platu.

47. Podľa § 150 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z. na osobitný vzťah sudcu sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak.

48. Podľa § 2 ods. 1, 2 veta prvá zák. č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov v znení novely č. 500/2010 Z.z. účinné od 01. 01. 2011 do 25. 07. 2011 poslanci Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „poslanec“) patrí plat vo výške trojnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok znížený podľa odseku 2, zaokrúhlený nahor na celé euro (ďalej len „plat poslanca“), začínajúci dňom, zvolenia za poslanca Národnej rady Slovenskej republiky. Zníženie podľa odseku 1 sa rovná

- a) 0,15 násobku trojnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, ak podiel schodku rozpočtu verejnej správy Slovenskej republiky a hrubého domáceho produktu Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, zverejneného Európskou komisiou (Eurostatom) v apríli kalendárneho roka, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, 1a) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1993/120/20110101.html>> je rovný alebo vyšší ako 0,07,
- b) 0,1 násobku trojnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, ak podiel schodku rozpočtu verejnej správy Slovenskej republiky a hrubého domáceho produktu Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, zverejneného Európskou komisiou (Eurostatom) v apríli kalendárneho roka, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, je rovný alebo vyšší ako 0,05 a nižší ako 0,07,
- c) 0,05 násobku trojnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, ak podiel schodku rozpočtu verejnej správy Slovenskej republiky a hrubého domáceho produktu Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, zverejneného Európskou komisiou (Eurostatom) v apríli kalendárneho roka, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, je rovný alebo vyšší ako 0,03 a nižší ako 0,05.

49. Podľa § 29g ods. 1 zák. č. 120/1993 Z.z. v znení účinnom od 01. 01. 2011 do 25. 07. 2011 v roku 2011 zníženie podľa § 2 ods. 2 je 15 %.

50. Ústavný súd SR uznesením zo dňa 22. 06. 2011, sp. zn. PL. ÚS 99/2011, uverejneným v Zbierke zákonov SR pod č. 236/2011 dňa 26. 07. 2011 pozastavil účinnosť § 2 ods. 1 v časti „znížený podľa odseku 2“, § 2 ods. 2, § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4, 8 a 9 zák. č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení zák. č. 500/2010 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zák. č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov SR v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príslušenstvách a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

51. Nálezom zo dňa 11. 12. 2013, sp. zn. PL. ÚS 99/2011 zverejneným v Zbierke zákonov SR pod č. 97/2014 dňa 18. 04. 2014 ÚS SR rozhodol, že ustanovenia § 2 ods. 1 v časti „znížený podľa odseku 2“, § 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4, 8 a 9 zák. č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 Ústavy SR.

52. Podľa § 29h ods. 1 zák. č. 120/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov poslancovi, prezidentovi, členovi vlády, predsedovi kontrolného úradu, podpredsedovi kontrolného úradu a generálnemu prokurátorovi patrí v roku 2012 plat a paušálne náhrady vo výške určenej v roku 2011.

53. Podľa § 29i ods. 1 zák. č. 120/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov poslancovi, prezidentovi, členovi vlády, predsedovi kontrolného úradu, podpredsedovi kontrolného úradu a generálnemu prokurátorovi patrí v roku 2013 plat a paušálne náhrady vo výške určenej v roku 2011 (§ 29g <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1993/120/20130101.html>>).

54. Podľa § 29i ods. 4, 5 zák. č. 120/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov priemerný plat sudcu vo výške určenej v roku 2012 podľa tohto zákona je priemerným platom sudcu aj v roku 2013. Platové pomery sudcov v roku 2013 ustanovuje podľa zásady uvedenej v odseku 4 osobitný predpis.

55. Podľa § 29j ods. 1, 4, 5 zák. č. 120/1993 Z.z. poslancovi, prezidentovi, členovi vlády, predsedovi kontrolného úradu, podpredsedovi kontrolného úradu a generálnemu prokurátorovi patrí v roku 2014 plat a paušálne náhrady vo výške určenej v roku 2011 (§ 29g <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1993/120/20140101.html>>). Priemerný plat sudcu vo výške určenej v roku 2012 podľa tohto zákona je priemerným platom sudcu aj v roku 2014. Platové pomery sudcov v roku 2014 ustanovuje podľa zásady uvedenej v odseku 4 osobitný predpis.

56. Podľa § 29l ods. 4, 5 zák. č. 120/1993 Z.z. v znení účinnom do 28. 12. 2015 priemerný plat sudcu vo výške určenej v roku 2012 podľa tohto zákona je priemerným platom sudcu aj v roku 2015. Platové pomery sudcov v roku 2015 ustanovuje podľa zásady uvedenej v odseku 4 osobitný predpis.

57. Nálezom zo dňa 25. 11. 2015, sp. zn. PL. ÚS 27/2015, zverejneným v Zbierke zákonov SR pod č. 443/2015 dňa 29. 12. 2015 ÚS SR rozhodol, že ustanovenia § 29l ods. 4 a 5 zák. č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v spojení s § 151za zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príslušenstvách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy SR.

58. Podľa § 121 ods. 3 OZ príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

59. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá OZ dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

60. Podľa § 517 ods. 2 OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

61. Podľa § 192 ods. 1, 2 zák. č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „ZP“) zamestnávateľ zodpovedá zamestnancovi za škodu, ktorá vznikla zamestnancovi porušením

právných povinností alebo úmyselným konaním proti dobrým mravom pri plnení pracovných úloh, alebo v priamej súvislosti s ním. Zamestnávateľ zodpovedá zamestnancovi aj za škodu, ktorú mu spôsobili porušením právnych povinností v rámci plnenia úloh zamestnávateľa zamestnanci konajúci v jeho mene.

62. Podľa § 1 písm. a) zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“) tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

63. Podľa § 2 zák. č. 514/2003 Z.z. na účely tohto zákona

a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb,

b) orgán verejnej moci je

1. štátny orgán,

2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

64. Podľa § 3 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

a) nezákonným rozhodnutím,

b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

65. Podľa § 6 ods. 4 veta druhá zák. č. 514/2003 Z.z. za nezákonné rozhodnutie sa nepovažuje výsledok postupu Národnej rady SR pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy SR.

66. Podľa § 9 ods. 1 veta druhá za bodkočiarkou zák. č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady SR pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy SR a postup alebo výsledok postupu vlády SR pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy SR.

67. Aplikujúc citované zákonné ustanovenia na vykonaným dokazovaním zistený skutkový stav veci, dospel súd k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby v celom rozsahu.

68. Aj napriek značne nezrozumiteľnej formulácii žaloby a na ňu nadväzujúcich početných podaní žalobkyne (pozn. súdu nie v rozsahu predpokladanom postup a prípadné následky v zmysle ust. § 43 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania žaloby), z ich obsahu je zrejmé, že žalobkyňa sa po čiastočnom späťvzťatí domáha úroku z omeškania za oneskorené doplatenie platu za rok 2011 v zmysle nálezu ÚS SR sp. zn. PL. 99/2011 zo dňa 11. 12. 2013, ďalej doplatku platu za roky 2013 a 2014 a náhrady škody spôsobenej na starobnom dôchodku vypočítanom z nižšieho vymeriavacieho základu, než na aký by mala žalobkyňa nárok, keby jej bol vyplácaný v rozhodnom období valorizovaný plat. Povinnosť poskytnúť peňažné plnenie spočívajúce z týchto čiastkových nárokov žiadala alternatívne uložiť niektorému zo žalovaných v závislosti od posúdenia pasívnej vecnej legitímácie súdu. Medzi stranami nebolo sporným, že žalobkyňa v rozhodnom čase vykonávala funkciu sudkyne na Okresnom súde Bratislava I, ďalej že platové nároky za január až júl 2011 jej boli s poukazom na neskoršie závery vyslovené Ústavným súdom SR v náleze sp. zn. PL. ÚS 99/2011 zo dňa 11. 12. 2013 vyplatené dňa 07. 07. 2014 v sume 2.180,94 eur. Spornou nebola ani výška platu žalobkyne v období od januára 2011 do 25. 07. 2011 v sume 2.471 eur, od 26. 07. 2011 do 31. 12. 2011 v sume 2.768,40 eur a od 01. 01. 2012 v sume 2.829,60 eur. Spornou bola otázka pasívnej vecnej legitímácie a dôvodnosť požadovaných nárokov čo do právneho základu a výšky.

69. Úvodom súd uvádza, že žalobkyňou formulovaný žalobný petit závislý od posúdenia otázky pasívnej vecnej legitímácie v konaní súd nevyhodnotil ani ako alternatívny ani ako eventúálny, o čom žalobkyňu informoval v rámci predbežného prejednávania žaloby a o žalobných petitoch rozhodoval v súlade so

závermi súdnej praxe ako o samostatných žalobných návrhoch (viď napr. uznesenie NS SR zo dňa 08. 10. 2008, sp. zn. 5Cdo/195/2008). Aj v zmysle právnej teórie alternatívnym petitom žalobca žiada zaviazať žalovaného na viac alternatívnych plnení, pričom výber ponecháva na žalovanom. Naproti tomu žalobkyňa si v danej veci si uplatňuje peňažné plnenia voči dvom rozdielnym subjektom na žalovanej strane s tým, že výber ponecháva závislý na vyhodnotení otázky vecnej legitímácie súdom. Eventuálnym petitom môže žalobca žiadať, aby bol žalovaný zviazaný na určité plnenie a len pre prípad, že predmetné plnenie nebude v dôsledku určitej objektívnej skutočnosti možné, umožňuje žalobcovi poskytnúť iné plnenie (napr. v prípade reivindikačnej žaloby ak sa zistí, že vec, vydania ktorej sa žalobca domáha, už neexistuje). Eventualita sa aj v danom prípade viaže na plnenie a nie na osobu povinnú poskytnúť plnenie a v prípade, ak súd vyhovie primárnemu petitu, o eventuálnom nerozhoduje, zatiaľ čo ak rozhoduje podľa subsidiárneho petitu primárny petit zamietne, čo rovnako nezodpovedá danému prípadu, kedy vyhovením či zamietnutím len niektorého zo žalobcom formulovaných petitov by nebolo rozhodnuté o žalobnom nároku uplatnenom voči všetkým v žalobe označeným subjektom. Z uvedeného je tak zrejmé, že alternatívny a eventuálny petit sa bezpodmienečne viažu na plnenie a nie osobu povinnú plniť, za označenie ktorej z hľadiska vecnej legitímácie zodpovedá v sporovom konaní vždy žalobca.

70. PLATOVÉ NÁROKY

70.1. Pokiaľ sa týka nároku na zaplatenie úrokov z omeškania za oneskorene vyplatenú časť platu zodpovedajúcu pozastaveniu valorizácie funkčných platov sudcov za rok 2011, ako aj nároku na doplatenie valorizácie funkčného platu za roky 2013 a 2014, súd dospel k záveru, že v tejto časti je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti žalovaný 1./, ktorý v rozhodnom čase bol osobným úradom žalobkyne zodpovedným za správne vyplácanie platových nárokov sudcu podľa siedmej hlavy druhej časti zák. č. 385/2000 Z.z.. Žalovaná 2./ nebola v posudzovanom období subjektom vypláčajúcim platové nároky žalobkyne a nemôže byť preto ani subjektom zodpovedným za akcesorický nárok na úroky z omeškania za oneskorene vyplatené platové nároky. Akékoľvek platové nároky sudcu, a to bez ohľadu na to, že v zmysle § 65 ods. 5 zák. č. 385/2000 Z.z. štát zodpovedá za uspokojenie platových nárokov, môžu byť uspokojené výlučne a len prostredníctvom osobného úradu sudcu, ktorý je jediným subjektom oprávneným v zmysle zák. č. 385/2000 Z.z. na výplatu platu. Uvedenému záveru nasvedčuje aj ust. § 90 ods. 2 zák. č. 385/2000 Z.z., ktoré rozhodovanie v platových veciach zveruje predsedovi súdu, na ktorom vykonáva sudca svoju funkciu.

70.2. Nevyplatená valorizácia platu za roky 2013- 2014

70.2.1. Nárok na doplatenie platových nárokov za roky 2013 v sume 957,60 eur a za rok 2014 v sume 1.915,20 eur spolu s príslušenstvom žalobkyňa odvodzovala od protiústavnosti zmrazovania platov sudcov v predmetnom období poukazujúc tak na nález ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 99/2011 z 11. 12. 2013, ako aj na nález ÚS SR sp. zn. 27/2015 majúc za to, že žalovaná strana aj bez potreby vyslovenia nesúlady noviel zák. č. 120/1993 Z.z. s ústavou mala vykladať predmetný zákon ústavnokonformne a žalobkyňa vyplácať plat vo výške zvýšenej o každoročnú valorizáciu. S uvedeným účelovým výkladom sa súd nestotožňuje a zhodne so žalovanými 1./ a 2./ má za to, že žalobkyňa bol v rokoch 2013- 2014 vypláčaný plat v súlade s aktuálnym platovým dekrétom a platnou právnou úpravou a svojvoľné navýšenie platu sudcu o žalobkyňou požadovanú každoročnú valorizáciu by nebolo legitímne a nezodpovedalo by ústavným limitom konania žalovaného 1./ Ústavný súd SR vo svojej prieskumnej činnosti nikdy nevyslovil právnu úpravu, ktorá „zmrazila“ valorizáciu platov sudcov v rokoch 2013 a 2014 za protiústavnú, keď tieto závery sa vyslovene vzťahovali len na zásah do platových pomerov sudcov v rokoch 2011 a 2015, čo Ústavný súd SR odôvodnil aj z časového hľadiska vzhľadom na dĺžku pozastavenia valorizácie platov sudcov a žalovanému 1./ neprináleží právne účinky nálezov ÚS SR o nesúlade napadnutej právnej úpravy extenzívne a svojvoľne rozširovať aj na právnu úpravu, ktorá nebola predmetom ústavného prieskumu. Žalobu žalobkyne v tejto časti nárokov spolu s príslušenstvom odvodeným od nevyplatenej valorizácie za roky 2013 a 2014 nebolo možné vyhodnotiť inak ako právne neopodstatnenú. Okrajovo súd uvádza, že vzhľadom na závery vyslovené ÚS SR v nálezoch sp. zn. PL. ÚS 29/2011 a PL. ÚS 27/2015 nepovažuje zmrazovanie platov sudcov za roky 2013 a 2014 za ústavné nesúladné.

70.3. Úroky z omeškania za oneskorené doplatenie platu za rok 2011

70.3.1. Uznesením ÚS SR zo dňa 22. 06. 2011, sp. zn. PL. ÚS 99/2011 bola pozastavená účinnosť § 2 ods. 1 v časti „znížený“ podľa zák. č. 120/1993 Z.z. v znení zák. č. 500/2010 Z.z., ktorým bol za obdobie od januára 2011 do júla 2011 znížený plat žalobkyne ako sudkyne vykonávajúcej funkciu na Okresnom súde Bratislava I. Podľa verejne dostupných údajov uznesenie bolo v Zbierke zákonov SR publikované 26. 07. 2011. Nálezom zo dňa 11. 12. 2013, sp. zn. PL. ÚS 99/2011, uverejneným v Zbierke zákonov SR pod č. 97/2014 dňa 18. 04. 2014 bol vyslovený nesúlad predmetných ustanovení s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 Ústavy SR.

70.3.2. Ako vyplýva z platového dekrétu žalobkyne zo dňa 08. 08. 2011, Spr 477/11, potvrdenia vystaveného žalovaným 1./ dňa 12. 08. 2014, rozpisu pracovnej činnosti a výplatnej pásky za jún 2014, žalobkyni bol valorizovaný funkčný plat v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 99/2011 zo dňa 22. 06. 2011 vyplácaný od 26. 07. 2011 vo výške 2.768,40 eur. Doplatočok k platu za obdobie od 01. 01. 2011 do 25. 07. 2011 bol žalobkyni vyplatený vo výške 2.180,94 eur 07. 07. 2014, čo v konaní nebolo sporným.

70.3.3. Vo všeobecnosti súd nevyklučuje možnosť priznania úrokov z omeškania aj v prípade špecifického štátnozamestnaneckého pomeru, tak ako to bolo konštatované uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. 05. 2012, sp. zn. 2Cdo/76/2011, či v prípade platových nárokov sudcu, avšak v danom prípade vzhľadom na vykonaným dokazovaním zistené skutkové okolnosti prípadu dospel k záveru, že žalovaný 1./ vyplácal platové nároky žalobkyne podľa aktuálneho platového dekrétu v lehote splatnosti a na základe v danom čase platnej a účinnej právnej úpravy. Na tomto mieste je potrebné uviesť, že žalovaný 1./ nie je oprávnený z vlastného subjektívneho presvedčenia o nesúlade právnej úpravy upravujúcej platové pomery sudcov vyplácať iný ako zákonom určený plat, a pokiaľ ÚS SR nálezom uverejneným v Zbierke zákonov SR v roku 2014 vyslovil nesúlad tejto právnej úpravy s ústavou, žalovaný 1./ bola povinný až na základe tohto rozhodnutia doplatiť platové nároky žalobkyne. Vo veci tak nie je naplnená skutková podstata omeškania, keď žalovaný 1./ v lehote splatnosti vyplácal platové nároky podľa v tom čase platnej právnej úpravy a do omeškania by sa analogicky dostal až po tom, ako by nález ÚS SR všeobecne záväzný erga omnes nerešpektoval a doplatok platových nárokov by žalobkyni nevyplatil do 6 mesiacov od jeho uverejnenia v Zbierke zákonov SR, t. j. do 18. 10. 2014. Nemenej podstatným pri právnom posúdení tohto nároku je aj záver vyplývajúci zo vzťahu príčiny a následku, v zmysle ktorého pokiaľ by zákonodarca neprijal zák. č. 500/2010 Z.z. kolidujúci s Ústavou SR, žalovaný 1./ by vyplácal mzdu vo výške podľa predchádzajúcej ústavne konformnej legislatívnej právnej úpravy. Omeškanie žalovaného 1./ nemožno podľa názoru súdu vyvodzovať z nezákonnej úpravy účinnej do času pozastavenia jej účinkov ústavným súdom. Uvedené platí o to viac, že žalovaný 1./ vzhľadom na osobitosť výkonu funkcie sudcu, pri ktorej neplatia prvky zmluvnej autonómie ako pri klasickom pracovnoprávnom vzťahu uzatvorenom podľa Zákonníka práce, nemohol vstupovať do určenia výšky platu žalobkyne a jeho konanie bolo a je striktné obmedzené v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR formulovaným príkazom konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR), t. j. nie na základe subjektívneho presvedčenia o kolízii zákona s normou vyššej právnej sily.

70.3.4. Žalobkyňou požadované priznanie úrokov z omeškania v danej veci nezodpovedá ani právnej povahe tohto inštitútu, ktorého zmyslom je sankcionovať konanie povinného, ktorý si v lehote splatnosti nesplnil svoje povinnosti. Žalovaný 1./ vyplácal mzdové nároky podľa platnej a účinnej právnej úpravy a nezodpovedá a nemožno ho sankcionovať ani úrokmi z omeškania za pochybenie spočívajúce v prijatí ústavne nesúladnej zákonnej úpravy, ktorá je určujúca pre stanovenie výšky platu platovým dekrétom. V danej veci paušalizovaná náhrada škody predstavujúca úroky z omeškania nie je odvodená od protiprávneho konania žalovaného 1./, na ktorého takouto formou nemožno prenášať zodpovednosť za prijatie protiústavného zákona. Pokiaľ štát vylúčil svoju zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone zákonodarnej činnosti (§ 6 ods. 4, 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.) výkladom argumentum a maiori ad minus (od väčšieho k menšiemu) sa javí ako prijateľný záver súdu o nemožnosti sankcionovať žalovaného 1./ z pohľadu žalobkyne za oneskorené vyplatenie platových nárokov za rok 2011. Dodatočné doplatenie sporných platových náležitostí neznamená preto bez ďalšieho existenciu kvalifikovaného omeškania, ktoré sa v prípade platových nárokov viaže na okamih splatnosti platu sudcu. Žalovaný 1./ vyplácal plat v roku 2011 v súlade so zák. č. 500/2010 Z.z. a ani s odkazom na hmotnoprávne účinky nálezu Ústavného súdu SR ex tunc a skutočnosť, že na takéto zákonné ustanovenie, ktoré nebolo uvedené do súladu s ústavou sa hľadí, ako keby neexistovalo a bolo nulité, nemožno opomíňať, že k takýmto účinkom musela pristúpiť ďalšia právna skutočnosť, ktorou bolo

uverejnenie nálezu ÚS SR v Zbierke zákonov SR. Pokiaľ sa týka uplatnených úrokov z omeškania za mesiace august až december 2011, kedy podľa predložených dôkazov bol žalobkyni vyplácaný plat v ňou požadovanej výške a v súlade s uznesením ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 29/2011 zo dňa 22. 06. 2011, vyhodnotil súd bližšie nezdôvodnený nárok na úroky z omeškania za nedôvodný a nepreukázaný.

70.3.5. Nárok v časti požadovaných úrokov z omeškania za oneskorene vyplatené platové nároky žalobkyne za rok 2011 súd preto voči žalovanému 1./ zamietol z dôvodu nenaplnenia skutkovej podstaty kvalifikovaného omeškania a voči žalovanej 2./ pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. Okrajovo súd v tejto časti žalovaného nároku dodáva, že oneskorené vyplatenie platových nárokov žalobkyne by nebolo možné právne kvalifikovať ako škodu reparablenú podľa zák. č. 514/2003 Z.z., za ktorú by zodpovedala žalovaná 2./, a to z dôvodu, že pri vyplácaní platových nárokov podľa zák. č. 385/2000 Z.z. sa nejedná o výkon verejnej moci v zmysle § 2 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.

71. NÁROK NA NÁHRADU ŠKODY

71.1. Založenie zodpovednosti žalovaného 1./ za prípadnú škodu spôsobenú žalobkyni počas trvania výkonu funkcie sudkyne je v zmysle § 150 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z. v spojení s § 192 ZP viazané na porušenie právnych povinností alebo úmyselné konanie proti dobrým mravom pri plnení štátnozamestnaneckých úloh alebo v priamej súvislosti s ním. Žalobkyňa v konaní nepreukázala naplnenie týchto predpokladov, keď žalovaný 1./ vyplácal žalobkyni plat v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou v riadnom termíne splatnosti a po zverejnení nálezu ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 99/2011 žalobkyni doplatil plat podľa obnovenej právnej úpravy (t. j. pred prijatím zák. č. 500/2010 vyhláseného v dotknutej časti za protiústavný). Za daného skutkového stavu absentuje protiprávne konanie žalovaného 1./, ktorý nezodpovedá za právny rámec úpravy platových pomerov sudcov. Vo vzťahu k nároku na náhradu škody spôsobenej žalobkyni stratou na dôchodku, keď v období rozhodnom pre jeho výpočet bol žalobkyni vyplácaný v dôsledku protiústavnej úpravy (vo vzťahu k roku 2011) plat v nižšej výške a vo vzťahu k rokum 2013 a 2014 vo výške domnele nižšej, keďže súd neuznal za dôvodný nárok na doplatenie valorizácie platu sudcu za roky 2013-2014, nie je žalovaný 1./ pasívne vecne legitimovaný. Za takto vymedzenú škodu nezodpovedá ani žalovaná 2./ z dôvodu výslovného vylúčenia jej zodpovednosti pri výkone normotvornej činnosti (§ 6 ods. 4, § 9 zák. č. 514/2003 Z.z.). Irelevantná je preto obštrukcia žalobkyne, ktorá napriek svojim procesným povinnostiam, nesplnenie ktorých môže mať za následok neúspech v spore, sa rozhodla žalovaný nárok na náhradu škody bližšie nekonkretizovať. Iné pochybenie pri realizácii platových náležitostí žalobkyne v rozhodnom období, a ktoré by malo vplyv na výpočet dôchodkovej dávky sociálneho zabezpečenia, nebolo v konaní preukázané.

72. Z uvedených dôvodov, kedy žalobou uplatnený nárok ani v časti požadovanej náhrady škody nemá oporu v zákone, keď skutkový stav, od ktorého žalobkyňa odvodzuje škodovú udalosť nie je v zmysle právnej úpravy de lege lata možné substancovať pod hmotnoprávne ustanovenia zák. č. 385/2000 Z.z. a ani zák. č. 514/2003 Z.z., sa súd nezaoberal dôvodnosťou výšky tvrdenej škody a ani žalovaným 1./ vznesenou námietkou premlčania. Z rovnakých dôvodov je pre rozhodnutie súdu irelevantná skutočnosť, či funkcia sudkyne žalobkyni aj naďalej podľa jej tvrdení trvá, a od ktorej je podľa nej závislá výška žalovaného nároku. Okrajovo súd uvádza, že z osobného spisu žalobkyne mal súd za preukázané, že funkcia sudkyne žalobkyni zanikla dňa 31. 01. 2015 v dôsledku neodvolateľného právneho úkonu, ktorým je vzdanie sa výkonu funkcie sudcu doručené prezidentovi Slovenskej republiky.

73. Súd nevykonával žalobkyňou navrhované dokazovanie, a to informáciami Sociálnej poisťovne o stave individuálneho účtu poistenca od 01. 01. 2004 do 31. 01. 2015, evidenčnými listami dôchodkového poistenia od 22. 07. 1971 do 31. 01. 2015, ako nadbytočné vzhľadom na záver súdu o nedôvodnosti žalovaných nárokov už čo do ich základu a rovnako súd nevyhoviel ani nezrozumiteľnému a pre rozhodnutie v merite veci nepotrebnému dokazovaniu výsluchom pracovníčky informačného centra Krajského súdu v Bratislave, C.. T. a neidentifikovaného muža.

74. Vzhľadom na vyššie uvedené súd žalobu v celom rozsahu a voči oboj žalovaným ako nedôvodnú zamietol a rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.

75. Podľa § 145 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

76. Podľa § 146 ods. 1, 2 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie. Súhlas žalovaného je potrebný vždy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

77. S poukazom na dispozičný úkon žalobkyne, ktorým v priebehu konania zobrala žalobu späť v časti o zaplatenie sumy o zaplatenie mzdových nárokov v sume 259,20 eur, v časti o náhradu škody za príplatok na výkon funkcie vo výške 544,50 eur od 01. 02. 2015 do 31. 12. 2015 a vo výške 49,50 eur mesačne od 01. 01. 2016 do úmrtia žalobkyne s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 01. 02. 2015 do zaplatenia, v časti o náhradu škodu na dôchodku v sume 2.961,66 eur, súd v súlade s § 145 ods. 2 CSP konanie zastavil (enunciát II.) a vzhľadom na procesné štádium konania súhlas s čiastočným späťvzatím žaloby žalovanou stranou nezisťoval, nakoľko by bol podľa § 146 ods. 2 CSP neúčinný.

78. Podľa § 164 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

79. Žalobkyňa v podaní doručenom súdu dňa 02. 06. 2022 požiadala o prerušenie konania do rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o jej dovolaniach proti druhoinštančným rozhodnutiam vo veciach vedených na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 11Cpr/4/2016 a na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 50C/69/2017 majú za to, že v daných veciach sa jedná aj o mzdové nároky, ktoré sú predmetom tohto konania. Súd z vyžiadaných žalobkyňou označených právoplatných rozhodnutí zistil, že Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo dňa 26. 10. 2018, sp. zn. 50C/69/2017 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom zo dňa 29. 04. 2020, sp. zn. 7Co/241/2019 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa voči 1./ Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR, 2./ Slovenskej republike v zastúpení verejným ochrancom práv domáhala náhrady škody titulom nevyplatenia odchodného vo výške 31.790 eur s príslušenstvom, ďalej náhrady škody na starobnom dôchodku vo výške 14.580 eur s príslušenstvom, nemajetkovej ujmy 50.000 eur a ušlého zisku vo výške 10.000 eur, odôvodnených nesprávnym úradným postupom žalovaných pri podávaní disciplinárnych návrhov na jej osobu. Okresný súd Bratislava III rozsudkom zo dňa 29. 03. 2018, sp. zn. 11Cpr/4/2016 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27. 07. 2021, č. k. 14CoPr/1/2019 zamietol žalobu žalobkyne voči 1./ Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR, 2./ Okresnému súdu Bratislava I, ktorou sa alternatívne domáhala zaplatenia odchodného vo výške 31.790 eur, škody na starobnom dôchodku vo výške 1.298 eur s príslušenstvom a škody mesačne vo výške 59 eur od 01. 12. 2016 do smrti žalobkyne. Škodu na dôchodku v danej veci odôvodnila tým, že do vymeriavacieho základu pre účely výpočtu starobného dôchodku nebolo pojaté nevyplatené odchodné. Po podrobnom oboznámení sa s uvedenými rozhodnutiami súd konštatuje, že predmetom týchto konaní sú nároky vyplývajúce z iného skutkového stavu (nárok na odchodné a náhrada škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom pri podávaní návrhov na disciplinárne konanie voči žalobkyňi), t. j. vo veci nie je daná prekážka res iudicata (právoplatne rozhodnutej veci a rovnako súd nezohľadil žiaden fakultatívny dôvod, pre ktorý by považoval za vhodné konanie prerušiť. Obe konania boli právoplatne skončené a podanie mimoriadneho opravného prostriedku vo veciach vyplývajúcich z iného skutkového základu nie je dôvodom pre prerušenie konania a žalobkyňou navrhovaný postup odhliadnuc od záveru súdu o bezdôvodnosti žaloby považuje súd za nevhodný a neefektívny, a preto tomuto procesnému návrhu nevyhovet.

80. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

81. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protiv strane.

82. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

83. O nároku na náhradu trov konania (enunciát IV.) súd rozhodol podľa oboch procesných zásad, t. j. v časti v ktorej bolo konanie zastavené podľa zásady zavinenia vyjadrenej v ust. § 256 ods. 1 CSP a vo zvyšnej časti, ktorá bola predmetom meritórneho rozhodovania podľa zásady úspechu vyjadrenej v ust. § 255 ods. 1 CSP. K zastaveniu konania v časti o zaplatenie mzdových nárokov za rok 2011 bez príslušenstva a v časti o dopltenie príplatku za výkon funkcie sudcu došlo z dôvodu vyplatenia týchto nárokov žalovanou stranou v priebehu konania, čo by v tejto časti mohlo zakladať nárok žalobkyne na refundáciu trov konania. Nakoľko však žalobkyňa vo zvyšnej prevažujúcej časti nároku bola neúspešná (dopltenie valorizácie v sume 2.872 eur, úroky z omeškania za roky 2011 a 2015, nárok na náhradu škody 4.038,34 eur), nárok na náhradu trov konania vznikol v konaní úspešnejším žalovaným 1./ a 2./, ktorým ho súd nepriznal z dôvodu, že im žiadne trovy v konaní nevznikli. Rozhodnutím o nepriznaní nároku žalovanej na náhradu trov konania zároveň odpadá potreba samostatného rozhodnutia o výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 02. 2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I. (§ 355, § 362 ods. 1 CSP)

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 358, § 359 CSP)

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 363, § 364 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 2 CSP)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP)

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. (§ 366 CSP)

Ak povinný v stanovenej lehote dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.